

[Hagen Hagensen]

ganske særlige krav med hensyn til arten af de kriminalitetsforhold, der skal kunne komme ind i dette billede.

Resten tror jeg jeg vil gemme til den udvalgsbehandling, den udvalgsdrøftelse, vi i sidste samling var godt i gang med, men hvor vi ikke nåede til vejs ende. Der synes nu at være tegn i sol og måne på, at det kan vi i år, og det skulle glæde mig af hensyn til retssikkerheden for alle, om vi kunne komme igennem her og nu.

Bjørn Elmquist (V):

Ved andenbehandlingen den 28. maj 1985 af et lovforslag fra justitsministeren, som omfattede det, lovforslag nr. L 8 i dag vedrører, og mange andre ting, udtrykte jeg ønsket om, at vi kunne få dette emne bragt på folketingets bord igen, selv om vi på det tidspunkt skilte det ud. Da det nu er tilfældet, skal jeg takke justitsministeren for, at det er sket.

Ligesom ved førstebehandlingen af det lovforslag, der omfattede også dette emne, i februar i år kan jeg i dag støtte lovforslaget. Det er jo en praksis, man har haft i nogen tid, at bruge politiagenter eller -provokatører, eller hvad vi nu skal kalde det. At have en sådan uhjemlet praksis er ikke lige sagen på et så alvorligt område som dette, så vi er i mit parti glade for, at der nu sker en kodificering, at vi får det skrevet ind i loven og tæt på det, som har været hidtidig praksis.

Ved førstebehandlingen i februar 1985 drøftede vi – nogle af os i hvert fald – om man eventuelt skulle prøve på at angive specielle former for forbrydelser, det skulle vedrøre. Jeg skal ikke stå og gentage de ting, men sige, at det er noget, vi må komme ind på under udvalgsarbejdet. Jeg håber, at vi kan få det klaret hurtigt, og jeg håber meget, at vi kan få et flertal for det i folketinget ved denne lejlighed.

Leif Hermann (SF):

Det forslag, vi har foran os her, har jo, som de tidligere ordførere har nævnt det, været til første behandling før, og det er en uændret genfremsættelse. Derfor skal jeg ikke sige så forfærdelig meget og gentage så forfærdelig mange af de argumenter, vi fra socialistisk folkepartis side brugte i februar måned i år til at afvise dette forslag med.

Det gør vi stadig. Det er en uændret genfremsættelse. Det er stadig væk således, at forslaget er upræcist. Det er stadig væk således, at man kan anonymisere politiagenter. Det er stadig væk således, at man kan give forsvaret tavshedspålæg, så det ikke har mulighed for at bruge det, forsvaret har erfaret om agentens virksomhed, i forbindelse med deres forsvar osv.

Derimod skal jeg forsøge at samle lidt op af den debat, der gud ske lov har været, siden forslaget blev udskilt fra de retsplejelovændringer, vi vedtog i foråret.

Forslaget har jo – og med god grund – været drøftet bl.a. i forbindelse med det problem, der er opstået, efter at højesteret har godkendt anonymisering af vidners identitet og forklaring. Strafferetsplejeudvalget har også peget på, at såfremt man var bekymret ved at lade politiagenten afhøre i retten, var der mulighed for anonymisering af den pågældendes forklaring.

Advokat Henrik Viltoft har i kriminalistisk instituts årsberetning for 1984 kritiseret forslaget. Advokat Thorkild Høyer har i Retfærd, nr. 28, kritiseret forslaget, og, hvad jeg senere skal vende tilbage til, afslutningsvis har tre retsformænd i vestre landsret i det nummer af Juristen, der netop er udkommet, kritiseret forslaget.

Siden da er der som led i denne debat dukket en lang række oplysninger op i den såkaldte M-sag, som man kan sammenholde med de spørgsmål, vi stillede justitsministeren i sidste samling for dog at få en eller anden form for konkret holdepunkt for, hvad disse regler i grunden omfattede, men som vi ikke kunne få nogen svar på.

For nylig har Ekstra Bladet offentliggjort passager fra noget af det materiale, som lå til grund for den berømte provokatørsag, og hvis det er standarden i narkosager, så er betænkighederne ved at give politiet så frie tøjler, som der her er tale om, yderligere forstærket.

Jeg har været inde på spørgsmålet om anonymisering af vidner, og jeg skal derfor nævne spørgsmålet om vidnepligt overhovedet for politiagenter.

Anklagemyndigheden har som politiets repræsentanter ikke ønsket vidnepligt, men det er nu, så vidt jeg kan forstå justitsministeren på et af de svar, vi har fået på spørgsmålene, blevet hovedreglen, at politiagenter-